

Høringsnotat

Forslag om endring av lov 19. juni 2009 nr. 97 om dyrevelferd (dyrevelferdsloven)

Høringsfrist: 15.februar 2021

Innhold

1.	Hovedinnholdet i høringsnotatet.....	2
2.	§ 25 om avl	2
2.1	Behovet for lovendring.....	2
2.2	Gjeldende rett	3
2.3	Bakgrunn for gjeldende rett	3
2.4	Departementets vurdering.....	3
3.	§ 32.Gjennomføring av pålegg, midlertidig forvaring av dyr mv.....	5
3.1	Behovet for lovendring.....	5
3.2	Gjeldende rett	5
3.3	Bakgrunn for gjeldende rett	6
3.4	Departementets vurdering.....	6
4.	§ 36 Etablering av registre.....	7
4.1	Behovet for lovendring.....	7
4.2	Mattilsynets behandling av personopplysninger på dyrevelferdslovens område	8
4.3	Gjeldende rett	8
4.4	Departementets vurdering.....	11
5.	Økonomiske og administrative konsekvenser.....	14
6.	Merknader til bestemmelsene	15
	§ 25	15
	§ 32 fjerde ledd	15
	§ 36	15
	§ 36 a.	15
7.	Lovforslaget	16

1. Hovedinnholdet i høringsnotatet

Landbruks- og matdepartementet foreslår i dette høringsnotatet endringer i tre bestemmelser i lov 19. juni 2009 nr. 97 om dyrevelferd (heretter kalt dyrevelferdsloven).

Departementet foreslår en presisering av ordlyden i § 25 slik at det tydelig fremgår at avlsorganisasjoner og raseklubber er omfattet av bestemmelsen og at disse kan pålegges plikter for å ivareta formålet med bestemmelsen. Videre er det foreslått en endring av § 32 fjerde ledd slik at bestemmelsen om refusjon for gjennomføring av unnlatt pålegg omfatter alle personer som kan få et pålegg rettet mot seg etter dyrevelferdsloven.

Til sist foreslår departementet å endre § 36 første ledd og å legge til en ny § 36 a. Den forslåtte endringen av § 36 vil innebære at andre setning i bestemmelsens første ledd fjernes. For å regulere behandling av personopplysninger foreslås det isteden å opprette en ny bestemmelse i § 36 a. Endringsforslaget har sin bakgrunn i den nye personopplysningsloven fra 2018, som gjennomfører personvernforordningen, og vil harmonisere dyrevelferdsloven med systematikken og begrepsbruken som benyttes i personvernforordningen og gi et klar rettsgrunnlag for behandling av personopplysninger.

Departementet foreslår også å legge til en forskriftshjemmel om at Kongen skal kunne gi nærmere regler i forskrift om behandlingen av personopplysninger, herunder formålet med behandlingen, behandlingsansvar, hvilke opplysninger som kan behandles, hvem som kan behandle opplysningene og bruk av automatiserte avgjørelser.

2. § 25 om avl

2.1 Behovet for lovendring

Planmessig avl brukes for å fremme ønskede egenskaper hos en rase. For produksjonsdyr kan dette være egenskaper som hurtig vekst, mange avkom eller høy melkeytelse. For sports- og kjæledyr kan det være eksteriørtrekk og bruksegenskaper. Overdrevet fokus på enkelttegenskaper kan føre til negative virkninger på dyrenes helse og anatomi som i sin tur reduserer dyrets funksjon og livskvalitet. I nyere tid har det vært en økende oppmerksomhet rundt negative sidevirkninger på særlig kjæledyrs helse- og bruksegenskaper som planmessig avl kan føre til.

Forskrift om avl på storfe, svin, småfe og hest stiller krav om å ha en godkjent avlsplan for å bli godkjent som avlsorganisasjon. Forskriften er hjemlet i lov 4. desember 1992 nr. 130 om husdyravl, som ikke sier noe om hvordan denne avlsplanen skal ivareta kravene i dyrevelferdsloven. Når det gjelder kjæledyr foreligger det ingen krav om utarbeidelse av avlsplan. Når det gjelder hund har hver enkelt raseklubb likevel utarbeidet en egen rasestrategi.

Departementet ser et behov for å presisere bestemmelsen slik at det kan stilles krav for hva avlsplaner for storfe, svin, småfe og hest skal inneholde om arvelige lidelser, og at det kan stilles tilsvarende krav til dyreholdere, oppdrettere, avlsorganisasjoner og raseklubber for øvrige dyrearter. Denne presiseringen vil også gjøre plikter mer forutsigbare for aktuelle parter, som i sin tur vil føre til en tydeligere rettstilstand. For å oppnå dette foreslår departementet å endre ordlyden i bestemmelsens første ledd som tydelig gir uttrykk for at også avlsorganisasjoner og klubber er omfattet av bestemmelsen.

2.2 Gjeldende rett

Dyrevelferdsloven § 25 lyder:

§ 25. Avl

Avl skal fremme egenskaper som gir robuste dyr med god funksjon og helse.

Det skal ikke drives avl, herunder ved bruk av genteknologiske metoder, som:

- a) *endrer arveanlegg slik at de påvirker dyrs fysiske eller mentale funksjoner negativt, eller som viderefører slike arveanlegg,*
- b) *reduserer dyrs mulighet til å utøve naturlig atferd, eller*
- c) *vekker allmenne etiske reaksjoner.*

Dyr med arveanlegg som nevnt i andre ledd, skal ikke brukes i videre avl.

Kongen kan gi nærmere forskrifter om avl av dyr i strid med prinsippene i denne bestemmelsen

I tillegg til bestemmelsen i dyrevelferdsloven, er avl regulert i lov om husdyravl. Hvilke dyrearter som er omfattet av husdyravlsloven fastsettes i forskrift. Loven hjemler blant annet forskrift om avl på produksjonsdyr, herunder hest. Denne forskriften gjennomfører EØS-regelverk om avl, men omhandler ikke konkrete krav relatert til dyrevelferd.

2.3 Bakgrunn for gjeldende rett

Dyrevelferdsloven § 25 regulerer avl av dyr og påbyr at avl skal bidra til robuste dyr med god funksjon og helse, samt et forbud mot negative konsekvenser av avl og «avl som vekker allmenne etiske reaksjoner» jf. § 25 andre ledd. Bestemmelsen ble innført i dyrevelferdsloven i 2009, og innebar en lovfesting av prinsipper som frem til da var nedfelt i forskrifter.

2.4 Departementets vurdering

2.4.1 Virkeområde for § 25

Forarbeidene til dyrevelferdsloven presiserer at avl omfatter all aktivitet som er nødvendig for at dyr skal få avkom. Begrepet dekker både naturlig og «mer eller mindre manipulert reproduksjon, herunder bio- og genteknologi». Dyrevelferdsloven § 25 må leses i lys av § 2 som gir uttrykk for at loven gjelder for alle «forhold som påvirker dyrevelferd». Avl påvirker dyrevelferd i stor grad. Siden avlsorganisasjoner og raseklubber som oftest lager kriterier for valg av avlsdyr, legger de premissene for avlen.

Dette kan tale for at avlsorganisasjoner og raseklubber er omfattet av § 25, noe som også er ønskelig ettersom de har en sterk påvirkning på avlssituasjonen. Slik ordlyden i dag er utformet kan det imidlertid stilles spørsmål ved om disse er omfattet av § 25 siden de ikke direkte gjennomfører avlsarbeidet. Det er derfor ønskelig med en presisering av bestemmelsen som tydeliggjør at det kan stilles krav til organisasjoner og klubber som legger premisser for gjennomføring av avlen.

Forskrift om avl av storfe, svin, sau, geit og hest stiller krav til godkjenning av avlsorganisasjoner. For å bli godkjent må organisasjonene ha en avlsplan. Forskriften beskriver ikke hvordan denne avlsplanen skal ivareta kravene i dyrevelferdsloven. Men organisasjonene kan selv velge å legge inn helsekrav, og derved bidra til å oppfylle dyrevelferdsloven ved avl på den aktuelle rasen.

Når det gjelder kjæledyr foreligger det ikke et slikt krav om utarbeidelse av avlsplan. For hund har NKK utarbeidet overordnede etiske retningslinjer for avl og oppdrett samt en overordnet avlsstrategi. I tillegg har den enkelte raseklubb tilsluttet NKK utarbeidet en såkalt rasespesifikk avlsstrategi. Her er bl.a. krav til avlsdyrenes helse beskrevet.

Departementet ser et behov for å endre § 25 slik at det presiseres at det kan stilles krav for hva avlsplaner for storfe, småfe og hest skal inneholde om arvelige lidelser, og at det kan stilles tilsvarende krav til avlsorganisasjoner og raseklubber for øvrige dyrearter. Det vil være mest hensiktsmessig å regulere dette i forskrift med hjemmel i § 25 ettersom det ikke er ønskelig med en for detaljert lovtekst.

For at forskriften skal fungere best mulig er det viktig at § 25 er tydelig på hvem som er omfattet av bestemmelsen. Det foreslås derfor å sette inn en innskuddssetning i § 25 første setning som presiserer at avl omfatter avlsvirksomheten som utøves i avlsorganisasjoner og klubber.

Denne endringen er ikke relevant for fiskeoppdrettsnæringen da det ikke er private klubber eller avlsorganisasjoner som legger premisser for gjennomføring av avl.

2.4.2 Om Dyreholdere, oppdrettere avlsorganisasjoner og raseklubber

Ordlyden «dyreholder, oppdretter, avlsorganisasjoner og raseklubber» er ment til å omfatte alle som aktivt driver med avl eller har en rolle i avl med dyr. En «dyreholder» er en person, fysisk eller juridisk, som har ansvaret for et dyr, permanent eller midlertidig (Ot.prp. nr. 15 (2008-2009) s. 93). Begrepet «oppdretter» er et samlebegrep som dekker alle som har dyr som får avkom og omfatter både virksomheter og hobbyvirksomhet. Begrepene avlsorganisasjoner og raseklubber omfatter alle organisasjoner og klubber som driver med avl på et overordnet nivå, for eksempel ved å sette kriteriene for valg av avlsdyr.

Bestemmelsen i § 25 er ment å ha en overordnet karakter for å gi tilsynsmyndigheten en hjemmel til å regulere avl. Ordlyden i bestemmelsen er ment å favne vidt slik at det ikke er nødvendig å regulere ethvert tilfelle i lovteksten, men heller åpne opp for særregulering i forskrift. De foreslåtte endringene i lovteksten er også ment å favne vidt. Ofte vil avlsmiljøene for ulike husdyr og raser være små, og det er derfor viktig at alle konstellasjoner av avlsorganisasjoner og raseklubber blir fanget opp av ordlyden.

2.4.3 Forskriftshjemmelen i § 25 fjerde ledd

Departementet foreslår også å presisere bestemmelsen i § 25 fjerde ledd, som i dag gir Kongen hjemmel til å gi forskrifter «om avl av dyr i strid med prinsippene i denne bestemmelsen».

Departementet foreslår å fjerne «i strid med prinsippene i denne bestemmelsen», for å erstatte dette med «herunder avlsvirksomhet som utøves i avlsorganisasjoner og raseklubber». Den foreslåtte endringen av denne hjemmelen er kun ment som en tydeliggjøring av bestemmelsens ordlyd, og vil ikke innebære en materiell endring.

Endringsforslaget innebærer at forskriftshjemmelen utvides til å omfatte den «avlsvirksomhet» som utføres av avlsorganisasjoner og raseklubber. Ordet «avlsvirksomhet» omfatter alt arbeid som er nødvendig for at dyr skal få avkom, herunder også det overordnede arbeidet som legger premissene for avlen. Det er nødvendig med en slik presisering ettersom en naturlig ordlydstolkning av «avl» kan gjøre at det kan stilles spørsmål ved om det overordnede avlsarbeidet som foregår i avlsorganisasjoner og raseklubber er omfattet av bestemmelsen.

3. § 32.Gjennomføring av pålegg, midlertidig forvaring av dyr mv

3.1 Behovet for lovendring

Dyrevelferdsloven § 32 første ledd fastsetter at dersom pålegg fra tilsynsmyndigheten ikke etterkommes, det er uklart hvem som er ansvarlig eller det er nødvendig å gjennomføre tiltak raskt, kan tilsynsmyndigheten selv iverksette nødvendige tiltak.

Dyrevelferdsloven § 32 fjerde ledd første punktum fastsetter at Mattilsynet kan gjennomføre tiltak etter første og annet ledd, og vedtak om avliving etter tredje ledd, «for dyreholders regning». Dette betyr at Mattilsynet kan kreve refundert sine utgifter til for eksempel avvikling av dyrehold i strid med aktivitetsforbud, avvikling av dyrehold når pålegg om avvikling ikke oppfylles, oppstalling av dyr i midlertidig forvaring, avliving av kjæledyr hos praktiserende veterinær og kremasjon av kjæledyr.

Begrepet dyreholder er definert i forarbeidene som en person, fysisk eller juridisk, som har ansvaret for et dyr, permanent eller midlertidig (Ot.prp.nr.15 (2008–2009) s. 85). Bruken av begrepet "dyreholder" i § 32 fjerde ledd vanskeliggjør Mattilsynets arbeid når det gjelder tiltak og vedtak rettet mot personer som ikke kan anses å være en "dyreholder". For eksempel kan eiendommer hvor det ikke holdes dyr likevel kunne ha gamle piggrådgerder som ikke blir vedlikeholdt, som er ulovlig etter dyrevelferdsloven § 15. Kravet om refusjon av utgifter for gjennomføring av pålagte tiltak om å fjerne piggråden kan likevel ikke rettes mot eier av eiendommen med mindre vedkommende kan defineres som en "dyreholder".

Slik ordlyden i dag er utformet kan den som er ansvarlig for en potensielt farlig bygning eller innretning, men som ikke er en "dyreholder", unnlate å etterkomme pålegg uten å måtte refundere tilsynsmyndigheten for å gjennomføre påleggene. Dette kan i sin tur føre til at tilsynsmyndigheten unnlater å gjennomføre slike pålegg siden de ikke kan få refundert sine kostnader. Dette er ikke ønskelig ettersom slik gjennomføring av pålegg er et viktig tiltak for å oppnå god dyrevelferd.

Det er derfor departementets vurdering at denne bestemmelsen må endres slik at bestemmelsen omfatter alle personer som er ansvarlige for et pålegg etter dyrevelferdsloven.

3.2 Gjeldende rett

Dyrevelferdsloven § 32 fjerde ledd fastsetter bestemmelser om kostnadsdekning og lyder:

Tiltak etter første og andre ledd og vedtak om avliving etter tredje ledd kan gjennomføres for dyreholders regning. Skyldige beløp er tvangsgrunnlag for utlegg. Dersom dyret blir solgt, skal salgssummen utbetales til eieren med fradrag for kostnadene til forvaring av dyret og gjennomføring av salget.

3.3 Bakgrunn for gjeldende rett

Dyrevelferdsloven § 32 første ledd fastsetter at dersom pålegg fra tilsynsmyndigheten ikke etterkommes, det er uklart hvem som er ansvarlig eller det er nødvendig å gjennomføre tiltak raskt, kan tilsynsmyndigheten selv iverksette nødvendige tiltak. Ifølge annet ledd kan tilsynsmyndigheten ta dyr i midlertidig forvaring. Videre kan tilsynsmyndigheten etter tredje ledd blant annet fatte vedtak om at dyr i midlertidig forvaring skal avlives.

Dyrevelferdsloven § 32 ble vedtatt i 2010. Bestemmelsens fjerde ledd har ikke blitt endret siden. Forarbeidene til § 32 sier ingenting om begrunnelsen for valget av ordlyden «dyreholder». Begrepet «dyreholder» er definert i lovens forarbeider som en person, fysisk eller juridisk, som har ansvaret for et dyr, permanent eller midlertidig (Ot.prp. nr. 15 (2008-2009) s. 93).

3.4 Departementets vurdering

Departementet mener at det er uheldig at tilsynsmyndigheten kun kan kreve refundert sine kostnader for gjennomføring av pålagte tiltak fra personer som faller inn under definisjonen «dyreholder». Dersom en person ikke holder eller har ansvar for dyr, kan vedkommende ikke bli ansett for å være «dyreholder», og da kan heller ikke tilsynsmyndigheten kreve refusjon for gjennomførelse av pålegg som er rettet mot denne personen. Dette gjør seg særlig gjeldende ved utføring av pålegg etter dyrevelferdsloven § 15 som forbyr det å ha eller oppføre «bygninger, gjerder og andre mindre innretninger» som ikke holdes ved like slik at dyr kan utsettes for fare eller unødige påkjenninger og belastninger. Bestemmelsen forbyr også bruk av piggtråd for å regulere dyrs ferdsel. Bestemmelsens andre ledd gir uttrykk for at det er "den som er ansvarlig" for bygningen, gjerdet eller innretningen som skal føre nødvendig tilsyn med eiendommen og gjennomføre nødvendige tiltak for å forebygge og avverge skader på dyr.

Ved at § 15 andre ledd benytter seg av ordlyden «den som er ansvarlig» vil bestemmelsen rette seg mot en videre krets av personer enn de som omfattes av «dyreholder». Det vil imidlertid ikke være hensiktsmessig for tilsynsmyndigheten å gjennomføre unnlatte pålegg etter § 15 dersom den ansvarlige ikke er en «dyreholder», fordi slike kostnader ikke kan kreves refundert jf. § 32 fjerde ledd. Dette kan føre til at gjennomføringen av slike pålegg etter § 15 blir unnlatt eller nedprioritert, noe som ikke er ønskelig da det er av stor dyrevelferdsmessig betydning at dette blir gjort.

Det kan være en økonomisk fordel for grunneier at eiendommen ryddes og dermed blir tryggere, både for dyr og mennesker. Det å fjerne farlige innretninger er derfor til fordel både for private og dyrevelferdsmessige interesser. Det er ikke en ønskelig situasjon at den som får et pålegg om å fjerne eller utbedre farlige innretninger kan unnlate å gjøre dette uten at det får noen konsekvenser. Hver og en bør være ansvarlig for å påse at deres eiendom er i en tilstand som svarer til lovens krav. Det kan her trekkes paralleller til det miljørettslige prinsippet om at kostnader for miljøforringelse skal bæres av tiltakshaveren.

Departementets forslag til endring legger opp til at tilsynsmyndigheten kan kreve refundert sine utgifter for gjennomføringen av unnlatte tiltak etter første og andre ledd og vedtak om avliving etter tredje ledd fra «dyreholder eller andre ansvarlige».

Tilsynsmyndigheten har kun adgang til å kreve refusjon fra den samme personen som pålegget, tiltaket eller vedtaket var rettet mot. Vurderingen av hvem som er ansvarlig vil altså allerede ha blitt gjort ved illegalsen av pålegget eller da vedtaket ble fattet.

Endringsforslaget endrer altså ikke hvem som kan bli ilagt et pålegg eller få et vedtak rettet mot seg, men utvider kretsen av personer som kan bli pålagt å refundere tilsynsmyndighetens utgifter ved gjennomføring av unnlatte pålegg. Utvidelsen vil innebære at alle de som kan pålegges å utføre et tiltak eller få et vedtak rettet mot seg etter dyrevelferdsloven også er ansvarlige for eventuelle kostnader som oppstår ved at de unnlater å gjennomføre dette pålegget eller handle i tråd med vedtaket. Denne utvidelsen vil være i tråd med loven ettersom den vil fremme dyrevelferden. Det vil også gi et insentiv til de som er ansvarlige for farlige bygninger eller innretninger til å fjerne dette av eget tiltak.

Ordlyden «ansvarlige» blir allerede benyttet i flere andre bestemmelser i dyrevelferdsloven, blant annet §§ 15, 32 første ledd og 34. Dette forslaget er derfor hensiktsmessig ved at det bidrar til et helhetlig og konsekvent regelverk.

Det fremgår ikke tydelig av nåværende bestemmelse at krav om refusjon etter § 32 fjerde ledd må fastsettes i form av et enkeltvedtak. Det foreslås derfor at dette presiseres i bestemmelsen. Dette går ikke klart fram av gjeldende ordlyd. Vi foreslår også å gå bort fra det utdaterte og upresise uttrykket «for (noens) regning» og erstatter dette med «*dyreholder eller andre ansvarlige dekker kostnadene*».

4. § 36 Etablering av registre

4.1 Behovet for lovendring

Dyrevelferdsloven § 36 gir Mattilsynet adgang til å opprette nye eller knytte seg til allerede eksisterende registre når det er nødvendig av hensyn til lovens formål. Den nåværende utformingen av § 36 er basert på den tidligere personopplysningsloven av 2000, og bygger derfor på en forståelse av at samtykke er det mest hensiktsmessige behandlingsgrunnlaget (Ot.prp. nr. 15 (2008-2009) Om lov om dyrevelferd punkt. 4.3). Personvernforordningen fortalepunkt 43 uttrykker at samtykke ikke bør benyttes dersom det er en klar skjevhet mellom den registrerte og den behandlingsansvarlige. Dette gjør samtykke lite egnet som behandlingsgrunnlag for offentlige organer som skal behandle personopplysninger.

Da personvernforordningen ble gjennomført i norsk rett i 2018, ble det i dyrevelferdsloven kun foretatt endringer av henvisninger til den gamle personopplysningsloven, og ikke materielle endringer. Den nåværende ordlyden er derfor utdatert og ikke tilpasset den nye rettssituasjonen i tilstrekkelig grad. Det foreslås derfor å dele opp § 36 slik at reguleringen av etablering av registre og behandling av personopplysninger reguleres i hver sin bestemmelse. Ved å legge til en ny bestemmelse om behandling av personopplysninger i dyrevelferdsloven vil rettsgrunnlaget for behandling av personopplysninger bli tilpasset og harmonisert med systematikken og begrepene i personvernforordningen. Dette vil føre til en mer forutsigbar og tydelig rettstilstand, og gjøre det mulig å stille ytterligere sikkerhetsgarantier.

Det er essensielt for at Mattilsynet skal kunne løse sine oppgaver innenfor dyrevelferdsområdet at de kan innhente og behandle de opplysningene de trenger, innenfor rammene av personvernforordningen. Det er derfor nødvendig å få på plass en presisering som sikrer et godt rettsgrunnlag som er tilpasset dagens regelverk for personopplysninger.

4.2 Mattilsynets behandling av personopplysninger på dyrevelferdslovens område

Mattilsynets oppgaver etter dyrevelferdsloven forutsetter behandling av personopplysninger. Personopplysningene behandles blant annet i forbindelse med tilsyn og saksbehandling.

Ved saksbehandling, f.eks. ved utforming av vedtak og i klagesaker, kan Mattilsynet blant annet behandle nødvendige opplysninger om navn, enkeltpersonforetak, arbeid/stilling, mobilnummer, e-post, telefonnummer, adresse (arbeid og privat), beskrivelse av hjem/gård, hvordan personen utfører arbeidet sitt, familie, og økonomiske forhold. I enkelte tilfeller kan parten selv sende inn særlige kategorier personopplysninger, som for eksempel opplysninger om helse (fysisk og psykisk). Mattilsynet behandler også opplysninger om brudd på regelverket. Dette kan gjelde både virksomheter og fysiske personer. Tilsynet behandler opplysninger om straffbare forhold når de anmelder brudd på regelverket og ved vurdering av opptrappende virkemiddelbruk fra tilsynets side.

Mattilsynet arbeider kontinuerlig med å effektivisere sitt tilsyn. For at bruken av tilsynsressurser skal bli mest mulig effektiv, praktiserer Mattilsynet såkalt risikobasert tilsyn. Det betyr bl.a. at Mattilsynet benytter seg av tilsynshistorikk og slakteriopplysninger i en sannsynlighetsvurdering for å avdekke hvor man kan forvente nye overtredelser av dyrevelferdsregelverket. Mattilsynet legger dermed kunnskap om tidligere tilstand og historikk til grunn for planlegging av tilsyn hos virksomheter og privatpersoner. Dette har stor betydning for kontrollørens mulighet til å føre et effektivt tilsyn, men også for kontrollørens sikkerhet ved tilsynsbesøk.

4.3 Gjeldende rett

Dyrevelferdsloven ble vedtatt i 2009 av Stortinget, og trådte i kraft 1. januar 2010.

Dyrevelferdsloven § 36 gir Mattilsynet hjemmel til å etablere eller knytte seg til dataregistre med personopplysninger når det er nødvendig av hensyn til lovens formål, eller for å oppfylle internasjonale avtaler. Ifølge forarbeidene siktes det her særlig til EØS-avtalen (Ot.prp.nr.15 (2008–2009) Om lov om dyrevelferd, pkt. 4.3).

Bestemmelsen er i dag formulert slik:

§ 36. Etablering av dataregistre

Tilsynsmyndigheten kan opprette nye eller knytte seg til eksisterende dataregistre når det er nødvendig av hensyn til lovens formål, eller når det er nødvendig for å oppfylle internasjonale avtaler som Norge har inngått. Slike registre kan ikke uten samtykke fra den det gjelder, inneholde personopplysninger som omfattes av personvernforordningen artikkel 9 eller 10.

Kongen kan gi forskrifter om plikt til å avgi opplysninger til slike registre.

4.3.1 Bakgrunn for dyrevelferdsloven § 36

Dyrevelferdsloven § 36 ble endret i 2018 i forbindelse med at personvernforordningen ble inkorporert i norsk rett gjennom lov om behandling av personopplysninger (personopplysningsloven). Bestemmelsen hadde tidligere ordlyden:

Tilsynsmyndigheten kan opprette nye eller knytte seg til eksisterende dataregistre når det er nødvendig av hensyn til lovens formål, eller når det er nødvendig for å oppfylle internasjonale avtaler som Norge har inngått. Slike registre kan ikke uten samtykke fra den det gjelder inneholde personopplysninger som er sensitive i henhold til lov 14. april 2000 nr. 31 om behandling av personopplysninger § 2 nr. 8.

Bestemmelsens andre ledd er en fullmaktsbestemmelse som gir hjemmel til å fastsette forskrifter om plikten til å avgi opplysninger uoppfordret om forhold som registreres av Mattilsynet.

Dagens utforming av § 36 er basert på den tidligere personopplysningsloven av 2000, og kravet til samtykke for å kunne behandle «sensitive opplysninger» bygger derfor på en forståelse av at samtykke er det mest hensiktsmessige behandlingsgrunnlaget (Ot.prp. nr. 15 (2008-2009) punkt 4.3 under «Til § 36»). Den nye personvernforordningen og personopplysningsloven av 2018 gir uttrykk for at samtykke er et lite egnet behandlingsgrunnlag når offentlige organer skal behandle personopplysninger.

En forskjell fra personopplysningsloven av 2000 er at personvernforordningen til en viss grad har myknet opp kravene som stilles til behandlingen av opplysninger om straffedommer og lovovertrедelser. I forarbeidene til personopplysningsloven ble det gitt en generell uttalelse om at terminologien i særlovgivningen burde bli tilpasset forordningen på sikt (Prop.56 LS punkt 8.5).

4.3.2 Personvernforordningen, dennes krav til behandlingsgrunnlag, og supplerende grunnlag

4.3.2.1 Innledning og begrepsavklaring

Lov om behandling av personopplysninger (personopplysningsloven) inkorporerer Europaparlaments- og rådsforordningen (EU) 2016/697 av 27. april 2016 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger (personvernforordningen) i norsk rett. Dette innebærer i stor grad en videreføring og videreutvikling av tidligere personvernlovgivning. Både personopplysningsloven og personvernforordningen stiller generelle og spesifikke krav til behandling av personopplysninger. Disse kravene må Mattilsynet følge i sitt tilsynsarbeid.

Regelverket gjelder personopplysninger, som er opplysninger om en identifisert eller identifiserbar fysisk person, jf. definisjonen i personvernforordningen artikkel 4 nr. 1. Med behandling av slike opplysninger menes enhver operasjon som gjøres med personopplysninger, inkludert innsamling og registrering av opplysninger, jf. definisjonen i artikkel 4 nr. 2.

4.3.2.2 Krav til behandlingsgrunnlaget etter personvernforordningen

Prinsippene for behandling av personopplysninger fremgår av personvernforordningen artikkel 5. Av artikkel 5 nr. 1 bokstav a fremgår det at personopplysninger skal behandles med lovlighet, rettferdighet og åpenhet. Kravet til at behandlingen må være lovlig innebærer at den må ha et gyldig behandlingsgrunnlag.

Hvilke krav som stilles til et behandlingsgrunnlag følger av artikkel 6. Det fremgår av artikkel 6 at behandling av personopplysninger er lovlig dersom ett av vilkårene i artikkel 6 nr. 1 bokstav a-f er oppfylt. I henhold til bokstav e er behandlingen lovlig dersom den er «nødvendig for å utføre en oppgave i allmennhetens interesse eller utøve offentlig myndighet som den behandlingsansvarlige er pålagt». Både den nåværende § 36 og departementets endringsforslag bygger på behandlingsgrunnlaget i artikkel 6 nr. 1 bokstav e.

Artikkel 6 nr. 1 bokstav e vil ikke fungere som et behandlingsgrunnlag alene. Det følger av artikkel 6 nr. 3 bokstav b at det i må foreligge et supplerende grunnlag i nasjonal rett som

den behandlingsansvarlige er underlagt. Ifølge forordningens fortalepunkt 41 er det ikke krav om at behandlingen må fremgå av formell lov, men det rettslige grunnlaget bør være tydelig og presist, og rettsstilstanden skal være forutsigbar for den enkelte (Prop. 56 LS punkt 6.3.2). I forarbeidene til personopplysningsloven 2018 legger Justis- og beredskapsdepartementet til grunn at det er tilstrekkelig etter ordlyden i forordningen at behandlingen er nødvendig for å utføre en oppgave i allemennhetens interesse som forutsetter behandling av personopplysninger (Prop. 56 LS punkt 6.3.2). Personvernforordningens fortalepunkt 41 gir videre uttrykk for at et rettslig grunnlag skal være «tydelig og presist, og anvendelsen av det bør være forutsigbar for personer som omfattes av det, i samsvar med rettspraksisen til Den europeiske unions domstol («Domstolen») og Den europeiske menneskerettighetsdomstol». Dette betyr at kravet til hjemmelsgrunnlaget må tolkes i tråd med kravene til rettsgrunnlag for inngrep i retten til privatliv etter Den europeiske menneskerettighetskonvensjonen (EMK) og Grunnloven § 102. Etter Grunnloven og EMK må det foretas en konkret vurdering av behandlingen, der det særlig legges vekt på hvor inngripende behandlingen er (Prop. 56 LS (2017-2018) punkt 6.4 og nedenfor i punkt 5.2.5).

For en utdypende redegjørelse av hjemmelskravet etter EMK og Grunnloven vises det til Prop. 56 LS (2017-2018) pkt. 6.4 s. 34-35 med videre henvisninger.

Justis – og beredskapsdepartementet har lagt til grunn at personvernforordningen artikkel 6 nr. 1 e kombinert med supplerende lovhjemmel i nasjonal rett kan være tilstrekkelig for å oppfylle kravet til hjemmelen etter Grunnloven og EMK (Prop.56 LS (2017–2018)pkt. 6.4). Hvorvidt et rettsgrunnlag oppfyller kravene for å kunne behandle personopplysninger etter Grunnloven og EMK må imidlertid vurderes konkret i hvert tilfelle.

Mattilsynets utøvelse av myndighet og oppgaver i forbindelse med dette fremgår av dyrevelferdsloven. Mattilsynet er pålagt å føre tilsyn og fatte nødvendige enkeltvedtak for å oppnå etterlevelse av bestemmelsene i dyrevelferdsloven jf. § 30. Hva det skal føres tilsyn med og fattes nødvendige tiltak for å oppnå fremgår av lovens øvrige bestemmelser. Både planlegging av risikobasert tilsyn samt oppfølging av vedtak krever at Mattilsynet håndterer kunnskap om tidligere lovbrudd, og kan også medføre at Mattilsynet får kjennskap til personers helstilstand.

4.3.3 Behandling av opplysninger om straffbare forhold

Personvernforordningen artikkel 10 inneholder en særbestemmelse om behandling av opplysninger om «straffedommer og lovovertridelser eller tilknyttede sikkerhetstiltak». I forarbeidene til personopplysningsloven av 2018 uttrykker Justis- og beredskapsdepartementet at det er fornuftig å anta at artikkel 10 omfatter alle opplysninger om lovovertridelser, helt fra mistenkt-stadiet til endelig straffedom (Prop.56 LS (2017–2018) pkt. 8.5). Det følger av artikkel 10 at behandling av personopplysninger vedrørende straffedommer og lovovertridelser kun kan utføres under en offentlig myndighets kontroll eller dersom behandlingen er tillat i henhold til nasjonal rett som sikrer nødvendige garantier.

Forordningen artikkel 10 krever ikke at det fastsettes nasjonale bestemmelser for behandling av personopplysninger om straffbare forhold eller lovovertridelser dersom dette gjøres av en offentlig myndighet. Det er derfor ikke noen ytterligere krav utover et behandlingsgrunnlag jf. artikkel 6 nr. 1. Dersom man ønsker å benytte seg av behandlingsgrunnlag etter bokstav c og e vil dette imidlertid innebære krav om supplerende rettsgrunnlag i nasjonal rett, jf. artikkel 6 nr. 1 bokstav e jf. nr. 3.

4.3.4 Behandling av særlige kategorier personopplysninger

Behandling av «særlige kategorier personopplysninger» er som hovedregel forbudt. Det kan gjøres unntak fra dette forbudet dersom et av unntakene i artikkel 9 nr. 2 a-j er oppfylt og det i tillegg foreligger et behandlingsgrunnlag etter artikkel 6 jf. forordningens fortalepunkt 51.

Unntaket i artikkel 9 nr. 2 bokstav g åpner for at særlige kategorier personopplysninger kan behandles dersom behandlingen er «nødvendig av hensyn til viktige allmenne interesser».

Behandlingen må ha grunnlag i nasjonal rett som skal stå i et rimelig forhold til det mål som søkes oppnådd og være forenlig med det grunnleggende innholdet i retten til vern av personopplysninger. Denne begrensningen innebærer at det må være balanse mellom de beskyttede individuelle interessene på den ene siden og de legitime samfunnsbehovene som begrunner tiltaket på den andre siden. Videre stiller artikkel 9 nr. 2 bokstav g krav om at det nasjonale rettsgrunnlaget sikrer «egne og særlige tiltak for å verne den registrertes grunnleggende rettigheter og interesser».

4.4 Departementets vurdering

4.4.1 Innledning

Etter departementets vurdering bør det fastsettes et uttrykkelig og oppdatert grunnlag for behandling av personopplysninger i dyrevelferdsloven. Dyrevelferdsloven § 36 har ikke i tilstrekkelig grad blitt tilpasset personvernforordningen, og kan derfor ikke fullt ut tas på ordet.

Departementet foreslår derfor å fjerne dyrevelferdsloven § 36 første ledd annet punktum og regulere behandling av personopplysninger i en ny bestemmelse, § 36 a. Dette betyr at tilsynsmyndighetens kompetanse til å opprette og knytte seg til registre, samt forskriftshjemmelen for å pålegge plikt om å gi opplysninger til slike registre videreføres i § 36.

4.4.2 Om ny bestemmelse i § 36 a

Ved å opprette en egen bestemmelse for behandling av personopplysninger mener departementet at rettsgrunnlaget for behandling av personopplysninger blir tilpasset og harmonisert med systematikken og begrepene i personvernforordningen.

Selv om et behandlingsgrunnlag etter artikkel 6 nr. 1 e kombinert med et supplerende grunnlag i nasjonal rett vil oppfylle vilkårene i Grunnloven og EMK i de aller fleste tilfeller, kan det likevel oppstå tilfeller hvor det er nødvendig med et uttrykkelig grunnlag i særlovgivning. Det er derfor hensiktsmessig å beholde en hjemmel som gir et uttrykkelig rettsgrunnlag for å behandle personopplysninger i § 36. Et slikt grunnlag vil føre til en mer forutsigbar og tydelig rettsstilling, og gjøre det mulig å stille ytterligere sikkerhetsgarantier.

Tilsynsmyndighetens behandling av personopplysninger er «nødvendig for å utføre en oppgave i allmennhetens interesse eller utøve offentlig myndighet som den behandlingsansvarlige er pålagt» jf. artikkel 6 nr. 1 bokstav e. Dyrevelferdslovens formål er å gi et grunnlag for god dyrevelferd og respekt for dyr gjennom regulering av menneskers aktiviteter overfor dyr jf. § 1. Dette er oppgaver av stor betydning for samfunnet. Også vilkåret om at den behandlingsansvarlige må være pålagt en oppgave må anses oppfylt, da tilsynsmyndighetens myndighetsutøvelse og oppgaver fremgår av dyrevelferdsloven med de tilhørende forskrifter og behandlingen av personopplysninger er en forutsetning for at disse kan utføres.

4.4.2.1 Nærmere om «behandle»

Departementets forslag tar her utgangspunkt i personvernforordningens definisjon av «behandling» som omfatter enhver operasjon eller rekke av operasjoner som gjøres med personopplysninger, enten automatisert eller ikke, f.eks. innsamling, registrering, organisering, strukturering, lagring, tilpasning eller endring, gjenfinning, konsultering, bruk, utlevering ved overføring, spredning eller alle andre former for tilgjengeliggjøring, sammenstilling eller samkjøring, begrensning, sletting eller tilintetgjøring jf. personvernforordningen artikkel 4 nr. 2.

4.4.2.2 Nærmere om «nødvendig»

Departementets forslag sier uttrykkelig at behandling av personopplysninger kun kan skje når dette er «nødvendig». Dette nødvendighetskravet vil være i tråd med personvernforordningen artikkel 6 nr. 1 bokstav e og prinsippet om dataminimering som fremgår av artikkel 5 nr. 1 bokstav c.

En naturlig språkforståelse av «nødvendig» vil avskjære vilkårlig behandling som ikke har relevans for saken det arbeides med. Dette vil også innebære at det ikke skal behandles fler opplysninger enn det som trengs for å oppnå formålet med saksbehandlingen. Dette vil avgrense mot informasjon som kan være nyttig. Opplysningene som behandles skal ha saklig sammenheng med formålet med saksbehandlingen, og må enten alene eller sammen med andre ha betydning i arbeidet eller for utøvelse av myndighet.

Likevel må det være tillat å innhente og behandle opplysninger uten at det er et vilkår om at opplysningene faktisk får en betydning i den aktuelle saken. Det vil ofte være umulig å forutse hvilke enkeltopplysninger som har relevans på forhånd.

Nødvendighetskravet vil få betydning når det kommer til hvilke opplysninger som kan innhentes, og hvordan disse kan behandles. For eksempel kan innhenting av ulike opplysninger være nødvendige i forbindelse med behandlingen av en sak, men lagring over lengre tid ikke vil være nødvendig.

Slik endringsforslaget til § 36 er utformet skal bestemmelsen ikke anvendes alene. Kravet til nødvendighet gjør at øvrige bestemmelser i dyrevelferdsloven og dennes tilhørende forskrifter som tillegger eller pålegger tilsynsmyndigheten oppgaver vil være vesentlige for å nærmere avgrense i hvilken utstrekning det kan behandles personopplysninger.

4.4.2.3 Om «utøve myndighet eller utføre andre oppgaver»

Departementets forslag er begrenset til å gjelde behandling som er nødvendig for å «utøve myndighet eller utføre andre oppgaver etter loven her» dvs. dyrevelferdsloven. Dette er en vid formulering og omfatter alle de oppgavene tilsynsmyndigheten er pålagt. Behandlingen må knytte seg til myndighetsutøvelse eller andre oppgaver «etter loven her». Ved at den nye bestemmelsen krever at oppgaven eller myndigheten er forankret i dyrevelferdsloven vil det ikke være tilstrekkelig i seg selv at behandlingen av personopplysninger er nødvendig for å oppfylle internasjonale avtaler, slik den nåværende bestemmelsen i § 36 gir uttrykk for. Det fremgår av forarbeidene at den nåværende bestemmelsen særlig sikter til EØS avtalen (Ot.prp.nr. 15 punkt 4.3 «Til § 36»). Denne endringen medfører at det ikke vil være tilstrekkelig at opplysningene er nødvendige for å oppfylle internasjonale avtaler men må følge av nasjonal rett som er i tråd med kravet til et supplerende rettsgrunnlag i

personvernforordningen artikkel 6. Siden EØS-avtalen er og blir innlemmet i norsk rett vil denne endringen i praksis ha liten betydning.

Dette vil bidra til å tydeliggjøre rammen for hvilke oppgaver eller myndighetsutøvelse som behandling av personopplysninger kan knytte seg til. Bestemmelsene i dyrevelferdsloven vil på denne måten bidra til å gi veiledning om hvilke opplysninger som er relevante for en sak, og hvilke personer som kan bli omfattet av behandlingen. Dette vil i sin tur bidra til å ivareta hensynet til forutsigbarhet og klarhet.

4.4.2.4 Om behandling av opplysninger om straffedommer og lovovertrедelser

Opplysninger om straffedommer og lovovertrедelser omfattes ikke av «særlige opplysninger» i personvernforordningen artikkel 9, men blir isteden regulert av artikkel 10 som gjelder i tillegg til artikkel 6.

Hovedregelen som fremgår av artikkel 10 er at behandling av slike personopplysninger bare kan skje «under offentlig myndighetskontroll». Ved at Mattilsynet er en offentlig myndighet er dette vilkåret oppfylt. Det kreves ikke at adgangen til å behandle slike opplysninger fastsettes i et nasjonalt behandlingsgrunnlag utover det som følger av artikkel 6 nr. 1. Opplysninger om straffedommer og lovovertrедelser vil likevel raskt bli ansett for å være følsomme opplysninger som berører deres personlige forhold. Departementet mener derfor at det er hensiktsmessig å uttrykkelig vise til artikkel 10 i forslaget til § 36, for å tydeliggjøre at slike opplysninger er omfattet av bestemmelsen og med det øke forutberegneligheten for den enkelte.

4.4.2.5 Om behandling av «særlige kategorier av personopplysninger» etter artikkel 9

I forbindelse med saksbehandling og tilsynsvirksomhet kan Mattilsynet få kjennskap til opplysninger som etter personvernforordningen artikkel 9 utgjør særlige kategorier av personopplysninger. Det vil som oftes være tale om helseopplysninger som tilsynsobjektene opplyser om på eget initiativ som en forklaring på hvorfor en situasjon har oppstått. Slike opplysninger vil sjeldent bli innhentet av tilsynsmyndigheten, og det er i liten grad behov for å behandle dem. Opplysningene må likevel håndteres når de har kommet inn til tilsynsmyndigheten.

Departementets endringsforslag åpner opp for behandling av særlige kategorier personopplysninger, og vil derfor innebære et unntak fra forbudet i forordningens artikkel 9 nr. 1. Forslaget baserer seg på unntaket i artikkel 9 nr. 2 bokstav g, og legger til grunn at det ikke er tvilsomt at Mattilsynets behandling av særlige kategorier av personopplysninger er nødvendig av hensyn til «viktige samfunnsinteresser». De samfunnsinteressene som er særlig sentrale i denne sammenheng er å fremme god dyrevelferd og å regulere menneskers adferd mot dyr.

4.4.2.6 Forskriftshjemmelen om behandling av personopplysninger

Utdypende bestemmelser for å klargjøre hjemmelsgrunnlaget vil etter departementets vurdering gjøre seg best i forskriftsform siden utformingen kan bli både detaljert og omfangsrik. Det andre leddet i departementets forslag inneholder derfor en forskriftshjemmel for Kongen til å gi nærmere regler om behandlingen, herunder sentrale formål behandlingen kan knyttes til, personkrets og opplysningskategorier. Forslagets ordlyd er vid og omfatter alt som knytter seg til behandling av personopplysninger. Listen i forslaget er ikke uttømmende.

Eventuelle forskrifter som hjemles i dyrevelferdsloven § 36 annet ledd vil utgjøre et supplerende rettsgrunnlag etter personvernforordningen, og må tolkes i lys av det overordnede hjemmelsgrunnlaget. Denne forskriftsbestemmelsen skal også kunne brukes til å gi mer spesifikke bestemmelser dersom dette skulle vise seg nødvendig.

4.4.3 Vurdering av personvernmessige konsekvenser

For personopplysninger som ikke faller inn under artikkel 9 og 10 vil ikke endringsforslaget innebære noen personvernmessige konsekvenser, men kun tydeliggjøre rettssituasjonen for den registrerte.

Endringsforslaget innebærer en endring av behandlingsgrunnlaget for opplysninger som er omfattet av artikkel 9 og 10 i situasjoner der det er nødvendig å opprette register med slike opplysninger. Samtykke var tidligere det foretrukne behandlingsgrunnlaget ettersom den registrerte på denne måten var involvert i behandlingsprosessen. Denne forståelsen er imidlertid endret og den nye personvernforordningen gir i sin fortale uttrykk for at det ikke er ønskelig å benytte seg av samtykke som behandlingsgrunnlag når offentlige organer skal behandle personopplysninger. Ved å endre behandlingsgrunnlaget for opplysninger omfattet av artikkel 9 og 10 vil behandlingen av slike opplysninger bli mer harmonisert med det nye personvernregelverket.

Ved at endringsforslaget innebærer at den registrerte er mindre involvert i behandlingsprosessen er det viktig at tiltak som kan bidra til den registrertes personvern vurderes kontinuerlig. Hvorvidt en behandling er forholdsmessig, må vurderes konkret i hvert enkelt tilfelle. Departementets forslag til ny § 36 inneholder tiltak som er ment å minimere datamengden som behandles, blant annet med begrensningen «nødvendige». Dette vil bidra til å sikre grunnleggende prinsipper for behandlingen av personopplysninger. Denne bestemmelsen vil heller ikke stå alene, men bli supplert av øvrige bestemmelser om personvern og de eventuelle forskrifter som vil bli hjemlet i forslagens andre ledd.

Mattilsynet har i dag på plass flere sikkerhetstiltak som sikrer vern av personopplysninger. Tiltakene for å beskytte personopplysninger er sammensatt av fysiske, systematiske og organisatoriske- og administrative tiltak. Departementet vil understreke at opplysningene må innhentes, behandles og lagres i henhold til reglene om behandling av personopplysninger. Det er flere elementer i personopplysningsloven og personvernforordningen og i øvrig forvaltningslovgivning som bidrar til å sikre den registrertes personvern. All saksbehandling vil være underlagt saksbehandlingsreglene i lov om behandlingsmåter om forvaltningssaker, herunder taushetsplikten som fremgår av § 13. Disse tiltakene er egnet til å oppfylle kravet om «egne og særlige tiltak for å verne den registrertes grunnleggende rettigheter og interesser». Nærmere tiltak vil kunne fastsettes i forskrift etter endringsforslagets andre ledd.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser

De foreslåtte endringene i dyrevelferdsloven § 25 første og fjerde ledd er presiseringer av bestemmelsens innhold. Den vil derfor forhindre tvil- og tolkningsspørsmål. Endringen vil ikke i seg selv medføre noen økonomiske eller administrative konsekvenser.

Endringsforslaget til dyrevelferdsloven § 32 fjerde ledd legger til rette for at tilsynsmyndigheten kan fatte vedtak om å gjennomføre unnlatte pålegg, og få refundert sine kostnader i forbindelse med dette. Dette gir tilsynsmyndigheten en mulighet, men ikke en

plikt, til å utføre dette. Endringen vil derfor ikke påføre mer arbeidsoppgaver enn de selv har kapasitet til å utføre.

Forslaget til endring av § 36 og en ny bestemmelse i § 36 a vil i liten grad ha administrative og økonomiske konsekvenser.

6. Merknader til bestemmelsene

§ 25

Merknader til § 25 første ledd:

Første ledd innebærer krav om at avl skal fremme egenskaper som gir robuste dyr med god funksjon og helse.

Med avl forstås alle aktiviteter som er nødvendig for at et dyr skal få avkom. Begrepet dekker både naturlig og mer eller mindre manipulert reproduksjon, herunder bio- og genteknologi.

Med avlsvirksomhet forstås alt arbeid i forbindelse med avl, herunder det overordnede arbeidet som legger kriteriene for utvalg av avlsdyr.

Merknader til § 25 fjerde ledd:

Fjerde ledd er en fullmaktsbestemmelse som gir hjemmel til å gi nærmere forskrifter om avl av dyr, herunder hvilke krav som stilles til avlsarbeidet i avlsorganisasjoner og raseklubber.

§ 32 fjerde ledd

Dersom den som et tiltak eller vedtak er rettet mot ikke vil falle inn under definisjonen av en dyreholder kan tilsynsmyndigheten nå likevel vedta at den som er ansvarlig skal dekke kostnader for tiltak etter første og andre ledd og vedtak om avliving etter tredje ledd.

§ 36

Første ledd andre punktum fjernes. Behandling av personopplysninger vil i det videre bli regulert av § 36 a.

§ 36 a.

Det følger av første ledd at tilsynsmyndigheten kan behandle personopplysninger, herunder personopplysninger som nevnt i personvernforordningen artikkel 9 og 10, når dette er nødvendig for å utøve myndighet eller utføre andre oppgaver etter loven her. Personvernforordningen artikkel 9 og 10 gjelder behandling av særlige kategorier av personopplysninger og personopplysninger om straffedommer og lovovertridelser. Behandlingen begrenses gjennom et krav om at den må være nødvendig. Behandlingen må knytte seg til myndighetsutøvelse eller andre oppgaver som følger av lov om dyrevelferd.

Også myndighetsutøvelsen må være forankret i loven. Begrepet «tilsynsmyndigheten» omfatter her alle myndigheter som utfører oppgaver etter dyrevelferdsloven: Mattilsynet, politiet, samt de to departementene som har hovedansvaret for dyrevelferdsloven – i dag Landbruks- og matdepartementet og Nærings- og fiskeridepartementet.

Bestemmelsen gir ikke grunnlag for viderebehandling for uforenelige formål.

Det følger av andre ledd at Kongen kan gi nærmere regler i forskrift om behandlingen, blant annet om formålet med behandlingen, behandlingsansvar, hvilke personopplysninger som kan behandles, hvem det kan behandles personopplysninger om, bruk av automatiserte avgjørelser, adgangen til viderebehandling, utlevering, registerføring og tilgang til registre.

Bestemmelsen åpner for forskrifter om viderebehandling for uforenelige formål.

7. Lovforslaget

§ 25 første ledd skal lyde

Dyreholdere, oppdrettere, avlsorganisasjoner og raseklubber skal gjennom avl fremme egenskaper som gir robuste dyr med god funksjon og helse.

§ 25 fjerde ledd skal lyde:

Kongen kan gi forskrift om avl i samsvar med prinsippene i denne paragrafen, også om avlsvirksomhet i avlsorganisasjoner og raseklubber.

§ 32 fjerde ledd første punktum skal lyde:

Tilsynsmyndigheten kan vedta at dyreholder eller andre ansvarlige skal dekke kostnadene for tiltak etter første og andre ledd og vedtak om avliving etter tredje ledd.

§ 36 første ledd andre punktum oppheves.

§ 36 a skal lyde:

Behandling av personopplysninger

Tilsynsmyndigheten kan behandle personopplysninger, også personopplysninger som nevnt i personvernforordningen artikkel 9 og 10, når dette er nødvendig for å utøve myndighet eller utføre andre oppgaver etter loven her.

Kongen kan gi forskrift om behandlingen, blant annet om formålet med behandlingen, behandlingsansvar, hvilke personopplysninger som kan behandles, hvem det kan behandles personopplysninger om, bruk av automatiserte avgjørelser, adgangen til viderebehandling, utlevering, registerføring og tilgang til registre.